

Arrest

nr. 132 873 van 6 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HUYSMAN, die loco advocaat P.-J. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweerde de Somalische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Koyama en te behoren tot de minderheidsgroep Nofali (< Bajuni).

Op 2 mei 2007 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd door het Commissariaat-generaal genomen op 9 juni 2008. Op 26 juni 2008 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep in tegen deze beslissing doch de beslissing van het

Commissariaatgeneraal werd gehandhaafd bij arrest (arrestnummer 19764) van 1 december 2008. U keerde niet naar uw land van herkomst terug.

Op 23 december 2008 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd door het Commissariaat-generaal genomen op 7 juli 2009. Op 6 augustus 2009 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep in tegen deze beslissing doch de beslissing van het Commissariaatgeneraal werd gehandhaafd bij arrest (arrestnummer 34598) van 24 november 2009. U diende op 5 januari 2009 een beroep in bij de Raad van State doch uw beroep werd op 16 januari 2009 verworpen. U keerde niet naar uw land van herkomst terug.

Op 23 juni 2010 diende u een derde asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd door het Commissariaat-generaal genomen op 20 september 2010. Op 21 oktober 2010 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep in tegen deze beslissing doch de beslissing van het Commissariaatgeneraal werd gehandhaafd bij arrest (arrestnummer 55689) van 8 februari 2011. U keerde niet naar uw land van herkomst terug.

Op 10 augustus 2012 diende u een vierde asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd door het Commissariaat-generaal genomen op 29 maart 2013. Op 2 mei 2013 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep in tegen deze beslissing doch de beslissing van het Commissariaatgeneraal werd gehandhaafd bij arrest (arrestnummer 113332) van 5 november 2013. U keerde niet naar uw land van herkomst terug.

Op 31 juli 2014 diende u een vijfde asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 12 september 2014 en 16 september 2014) blijkt dat u blijft bij de verklaringen die u in het kader van uw eerdere asielaanvragen aflegde (verklaring meervoudige aanvraag dd. 12 september 2014, punt 19). U voegde hier aan toe dat u en uw Duitse vriendin van Keniaanse origine, (C.A.B.), samen een dochter kregen genaamd (H.B.) (° 20 januari 2014 te Kenia). U legde ter staving van uw vijfde asielaanvraag volgende documenten neer: (1) een Declaration of birth (ref. RN/SOMEMB/BE/DB/2013/721) op naam van Wessa Omar Bausi uitgereikt te Brussel op 17 december 2013 door The embassy of the federal republic of Somalia in Belgium, (2) een Declaration of Nationality (ref. RN/SOMEMB/BE/DN/2013/232) op naam van Wessa Omar Bausi uitgereikt te Brussel op 17 december 2013 door The embassy of the federal republic of Somalia in Belgium (3) een Somalisch paspoort (nr. P00323306) op naam van Bausi Wessa Omar uitgereikt op 24 september 2013, (4) een Somalische identiteitskaart (nr. 000149077) op naam van Bausi Wessa Omar uitgereikt op 24 september 2013 en (5) een Authentication Certificate (ref. RN/SOMEMB/BE/AC/2013/160) op naam van Wessa Omar Bausi uitgereikt te Brussel op 24 september 2013 door The embassy of the federal republic of Somalia in Belgium.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat in het kader van uw eerste asielaanvraag door het Commissariaatgeneraal op 9 juni 2008 een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen op basis van de bedrieglijkheid van uw verklaringen. Meer bepaald werd in deze beslissing gesteld dat u het niet aannemelijk heeft kunnen maken dat u werkelijk de Somalische nationaliteit zou bezitten. In het licht hiervan werden de door u aangehaalde vervolgingsfeiten – die zich in Somalië zouden afgespeeld hebben – dan ook in twijfel getrokken (zie weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus dd. 9 juni 2008). Vervolgens werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 1 december 2008 onder meer geconcludeerd dat uw “voorgehouden Somalische nationaliteit bedrieglijk voorkomt” en “dat verzoeker zijn nationaliteit niet aantoot noch waarachtig maakt” (zie arrest RvV nr. 19764). Uw beroep bij de Raad van State werd niet toelaatbaar verklaard.

Daarnaast kan worden opgemerkt dat ook in het kader van uw tweede asielaanvraag door het Commissariaatgeneraal op 7 juli 2009 een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Vervolgens werd door de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen op 24 november 2009 onder meer geconcludeerd "Verzoeker faalt zowel naar de inhoud van zijn asielrelaas als naar de vorm van de neergelegde documenten zodat zijn verklaringen bedrieglijk voorkomen", "Verzoeker toont zijn identiteit en nationaliteit niet aan en zijn verklaringen en neergelegde stukken in dit verband zijn bedrieglijk" alsook "De Raad dient dan ook vast te stellen dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht geen geloof heeft gehecht aan verzoekers voorgehouden Somalische afkomst, noch aan de ingeroepen asielmotieven" (zie arrest RvV nr. 44541). Uw beroep bij de Raad van State werd niet toelaatbaar verklaard.

Vervolgens kan worden opgemerkt dat ook in het kader van uw derde asielaanvraag door het Commissariaatgeneraal op 20 september 2010 een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Vervolgens werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 8 februari 2011 onder meer geconcludeerd "[...] in casu wordt niet in concreto aangetoond dat verzoeker uit Somalië afkomstig is, noch kan hij enige band aantonen met de Somalische maatschappij en leefwereld", "Verzoekers handelswijze komt dan ook voor als misbruik van de procedure" en "Verzoeker toont zijn identiteit en nationaliteit niet aan. Zijn verklaringen zijn leugenachtig en aan de neergelegde stukken kan, zoals hoger aangehaald, geen bewijswaarde worden gehecht. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Somalië nu reeds uit de beslissingen van het CGVS en arresten van de Raad in vorige asielaanvragen blijkt dat hij deze nationaliteit bedrieglijk aanmat" (zie arrest RvV nr. 60891). Uw beroep bij de Raad van State werd niet toelaatbaar verklaard.

Bovendien kan worden opgemerkt dat ook in het kader van uw vierde asielaanvraag door het Commissariaatgeneraal op 29 maart 2013 een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Vervolgens werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 5 november 2013 onder meer geconcludeerd "Uit de nieuwe elementen aangebracht bij de vierde asielaanvraag kan niet blijken dat verzoeker afkomstig is van Koyama en de Somalische nationaliteit heeft. Zijn beweerde vervolging in Somalië kan dan ook niet overtuigen." (zie arrest RvV 113 332). Uw beroep bij de Raad van State werd niet toelaatbaar verklaard.

Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke nationaliteit, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot het land ten aanzien waarvan de eventuele nood aan bescherming dient te worden beoordeeld, evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om dit land te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas en asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de nieuwe elementen die u voorlegde om uw vijfde asielaanvraag te staven kunnen immers volgende opmerkingen gemaakt worden.

Wat betreft de door u voorgelegde (1) Declaration of birth (ref. RN/SOMEMB/BE/DB/2013/721) op naam van Wessa Omar Bausi uitgereikt te Brussel op 17 december 2013 door The embassy of the federal republic of Somalia in Belgium, (2) de door u voorgelegde Declaration of Nationality (ref. RN/SOMEMB/BE/DN/2013/232) op naam van Wessa Omar Bausi uitgereikt te Brussel op 17 december 2013 door The embassy of the federal republic of Somalia in Belgium (3) het door u voorgelegde Somalisch paspoort (nr. P00323306) op naam van Bausi Wessa Omar uitgereikt op 24 september 2013 en (4) de door u voorgelegde Somalische identiteitskaart (nr. 000149077) op naam van Bausi Wessa Omar uitgereikt op 24 september 2013 kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden. In de door u afgelegde "verklaring meervoudige aanvraag" dd. 12 september 2014 voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u de door u voorgelegde documenten allen verkreeg via de Somalische ambassade in Brussel (zie verklaring meervoudige aanvraag dd. 12 september 2014, punt 15 en 17). Rekening houdend met het feit dat uw verklaringen over uw afkomst reeds als weinig geloofwaardig werden beoordeeld en uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat alle archieven en publieke kantoren werden vernietigd gedurende de burgeroorlog waardoor er geen archieven, kopieën of originele documenten voorhanden zijn die gebruikt kunnen worden als referentiemateriaal bij het opstellen van (identiteits)documenten, dient de waarde van deze stukken danig gerelativeerd te worden. Voorts blijkt dat Somalië in de 'Corruption Perceptions Index' op de laatste plaats komt van de door de niet-gouvernementele organisatie 'Transparency international' onderzochte landen en dus - samen met Afghanistan en Noord-Korea - als het meest corrupte land ter wereld wordt gerangschikt. Ook de

documenten uitgereikt door de Somalische ambassades werden onderzocht door meerdere EU landen, waaronder België en het Verenigd Koninkrijk, maar ook door onder meer Zwitserland, de Verenigde Staten en Canada. Hun bevindingen zijn gelijklopend en bevestigen naast een winstgevende privéhandel in Somalische documenten, het gemak waarmee identiteitsdocumenten kunnen worden verkregen op de ambassades. Tevens kan hieruit blijken dat de Somalische ambassades een feitelijke onbegrensde appreciatiebevoegdheid hebben om de Somalische nationaliteit toe te kennen (of in te trekken) en op basis hiervan Somalische identiteitsdocumenten uitreiken. Dit leidt volgens dezelfde informatie tot een abusief en oneigenlijk gebruik van en handel in Somalische documenten. De beoordeling van de bewijswaarde van Somalische identiteitsdocumenten dient dan ook met passende voorzichtigheid te gebeuren.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich aandient als een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker het volgende:

"I.1.3. Ten eerste onderzoekt het CGVS in casu niet of de stukken in deze nieuwe elementen betreffen, hoewel artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet dit wel expliciet vereist.

Tweedens stelt verzoekende partij zich op het standpunt dat verwerende partij, in de fase van de inoverwegingname van de asielaanvraag, evenmin reeds mag oordelen of de nieuwe elementen de erkenning als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus kunnen gronden of niet, enkel of zij deze aanzienlijk groter **kan** maken.

De memorie van toelichting bij de Wet van 8 mei 2013. - Wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijke welzijn (DOC 53, 2555/001, p. 23-24) verduidelijkt tevens wanneer verwerende partij mag oordelen dat de kans op vluchtelingenstatus / subsidiaire beschermingsstatus **niet** aanzienlijk wordt vergroot:

De nieuw aangereikte elementen komen an sich niet als bewijsvoerend over omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of omdat de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. **Er wordt in casu niet gesteld dat de documenten inhoudelijke of vormelijke gebreken zouden vertonen.**

Er wordt enkel gesteld dat documenten verkregen via Somalië of de Somalische ambassade te Brussel met een passende voorzichtigheid dienen beoordeeld te worden.

- Wanneer de nieuwe elementen of bevindingen louter een aanvulling vormen van een situatie die niet wordt betwist, doch ongegrond bevonden, slechts betrekking heeft op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaakte, van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden.

Verzoekende partij betwist ter zake uiteraard niet dat zij achter haar vorig asielrelaas blijft staan. Wat verwerende partij echter over het hoofd lijkt te hebben gezien, is dat in deze wel degelijk nieuwe elementen werden voorgelegd, die weliswaar in het verlengde liggen van haar vorig asielrelaas, doch niet louter de voortzetting ervan vormen, het betreft immers nieuwe elementen dat de essentie van haar asielrelaas uitmaakt, met name identiteits- en nationaliteitsbewijzen.

- De elementen louter algemeen van aard zijn en géén verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker. Aangezien de nieuwe elementen betrekking hebben op verzoekende partij zelf kan dit alvast niet met stellige zekerheid door verwerende partij in het kader van haar prima facie-beoordeling beweerde worden.

II.1.4. Verwerende partij is hier duidelijk onzorgvuldig te werk gegaan. Het is dus perfect aannemelijk dat verzoekende partij de waarheid spreekt. Het kan niet zijn dat verwerende partij de neergelegde originele documenten zonder enige gegronde motivatie, als niet geloofwaardig afdoet. Verzoekende partij beseft dat de waarde van een Somalisch document relatief is, doch dit kan haar moeilijk verweten worden. Verwerende partij lijkt hiermee totaal geen rekening te houden, ondanks het feit dat de UNHCR guidelines een gedeelde bewijslast (overheid – asielzoeker) voorschrijven.

II.1.5. Verzoekende partij meent dat verwerende partij al te gemakkelijk haar documenten naast zich heeft neergelegd.

Verwerende partij heeft hier met andere woorden de inhoud en de wijze van verkrijging van de documenten reeds ten gronde beoordeeld zonder dat verzoekende partij de kans kreeg om dit document te duiden in een grondig verhoor. Dit is echt onredelijk. Er kan van verwerende partij toch ook een minimum aan medewerking verwacht worden.

*In dit opzicht wenst verzoekende partij te verwijzen naar het boek van het BCHV dd. Juni 2014, 'Trauma, geloofwaardigheid en bewijs in de asielprocedure' waarin het volgende gesteld wordt over de medewerkingsplicht (p. 52-53) (Cfr. **Stuk 3**):*

[...]

Verzoekende partij meent dat zij door het aanbrengen van originele Somalische documenten, weliswaar afgegeven door de Somalische ambassade te België, aantoonde dat mag aangenomen worden dat zij met een grote waarschijnlijkheid de Somalische nationaliteit bezit. Verzoekende partij meent dan ook dat verwerende partij haar minstens opnieuw mocht gehoord hebben.

Verwerende partij verwijst voortdurend naar de vorige asielaanvragen van verzoekende partij om aan te tonen dat er geen geloof kan gehecht worden aan haar asielrelaas. Verwerende partij gaat voorbij aan het feit dat verzoekende partij wel degelijk in gevaar is in haar land van herkomst, bijgevolg wenst verzoekende partij dit te bewijzen op een objectieve manier. Verzoekende partij zit werkelijk met haar handen in het haar, als dergelijke documenten al niet meer in aanmerking komen om haar nationaliteit te bevestigen.

Verzoekende partij verwacht dan ook minimum aan medewerking van verwerende partij."

2.1.2. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift twee bladzijden uit het boek van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (hierna: BCHV) getiteld "Trauma, geloofwaardigheid en bewijs in de asielprocedure" (stuk 3).

2.2.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De in het eerste en enig middel aangevoerde schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.2.2. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.3.1. De Raad merkt op dat verzoekers vorige asielaanvragen reeds afgesloten werden bij 's Raads arresten nummer 19 764 van 1 december 2008, nummer 34 598 van 24 november 2009, nummer 55 689 van 8 februari 2011 en nummer 113 332 van 5 november 2013, die allen kracht van gewijsde hebben en waarin telkens werd vastgesteld dat verzoeker zijn beweerde Somalische nationaliteit niet aantoonde, noch aannemelijk weet te maken.

Met betrekking tot de door verzoeker naar aanleiding van zijn vijfde asielaanvraag neergelegde documenten, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt als volgt: *“Wat betreft de door u voorgelegde (1) Declaration of birth (ref. RN/SOMEMB/BE/DB/2013/721) op naam van Wessa Omar Bausi uitgereikt te Brussel op 17 december 2013 door The embassy of the federal republic of Somalia in Belgium, (2) de door u voorgelegde Declaration of Nationality (ref. RN/SOMEMB/BE/DN/2013/232) op naam van Wessa Omar Bausi uitgereikt te Brussel op 17 december 2013 door The embassy of the federal republic of Somalia in Belgium (3) het door u voorgelegde Somalisch paspoort (nr. P00323306) op naam van Bausi Wessa Omar uitgereikt op 24 september 2013 en (4) de door u voorgelegde Somalische identiteitskaart (nr. 000149077) op naam van Bausi Wessa Omar uitgereikt op 24 september 2013 kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden. In de door u afgelegde “verklaring meervoudige aanvraag” dd. 12 september 2014 voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u de door u voorgelegde documenten allen verkreeg via de Somalische ambassade in Brussel (zie verklaring meervoudige aanvraag dd. 12 september 2014, punt 15 en 17). Rekening houdend met het feit dat uw verklaringen over uw afkomst reeds als weinig geloofwaardig werden beoordeeld en uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat alle archieven en publieke kantoren werden vernietigd gedurende de burgeroorlog waardoor er geen archieven, kopieën of originele documenten voorhanden zijn die gebruikt kunnen worden als referentiemateriaal bij het opstellen van (identiteits)documenten, dient de waarde van deze stukken danig gerelativeerd te worden. Voorts blijkt dat Somalië in de ‘Corruption Perceptions Index’ op de laatste plaats komt van de door de niet-gouvernementele organisatie ‘Transparency international’ onderzochte landen en dus - samen met Afghanistan en Noord-Korea - als het meest corrupte land ter wereld wordt gerangschikt. Ook de documenten uitgereikt door de Somalische ambassades werden onderzocht door meerdere EU landen, waaronder België en het Verenigd Koninkrijk, maar ook door onder meer Zwitserland, de Verenigde Staten en Canada. Hun bevindingen zijn gelijklopend en bevestigen naast een winstgevende privéhandel in Somalische documenten, het gemak waarmee identiteitsdocumenten kunnen worden verkregen op de ambassades. Tevens kan hieruit blijken dat de Somalische ambassades een feitelijke onbegrensde appreciatiebevoegdheid hebben om de Somalische nationaliteit toe te kennen (of in te trekken) en op basis hiervan Somalische identiteitsdocumenten uitreiken. Dit leidt volgens dezelfde informatie tot een abusief en oneigenlijk gebruik van en handel in Somalische documenten. De beoordeling van de bewijswaarde van Somalische identiteitsdocumenten dient dan ook met passende voorzichtigheid te gebeuren.”*

Verzoeker tracht, verwijzende naar de Memorie van Toelichting bij de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de vreemdelingenwet, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, aan te tonen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte heeft geoordeeld dat de door hem bijgebrachte nieuwe elementen de kans dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt niet aanzienlijk vergroten. Hij argumenteert in dit verband dat *in casu* in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat de documenten inhoudelijke of vormelijke gebreken zouden vertonen, dat wel degelijk nieuwe elementen werden voorgelegd, die weliswaar in het verlengde liggen van zijn vorig asielrelaas, doch niet louter de voortzetting ervan vormen aangezien de nieuwe elementen betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, met name identiteits- en nationaliteitsbewijzen, zodat evenmin met stellige zekerheid door het Commissariaat-generaal in het kader van haar prima facie-beoordeling kan beweerd worden dat de elementen louter algemeen van aard zijn en géén verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker.

De Raad benadrukt in dit verband dat de Memorie van Toelichting een niet-limitatieve opsomming bevat van gevallen waarin de nieuwe elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt.

Waar verzoeker stelt dat hem niet verweten kan worden dat de bewijswaarde van Somalische documenten relatief is, dient opgemerkt dat verzoeker niet verweten wordt dat de bewijswaarde van Somalische documenten in het algemeen relatief is. Evenwel dient erop gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. De ongeloofwaardigheid van verzoekers afkomst werd reeds uitgebreid vastgesteld in de voormelde arresten van de Raad, die alle kracht van gewijsde hebben.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker stelt dat het onzorgvuldig is van het Commissariaat-generaal om verzoeker niet te horen. Het 'horen' betekent echter niet dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord door de commissaris-generaal, maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. Uit de ondertekening van zijn verklaringen van 12 september 2014 door verzoeker blijkt dat hij wel degelijk zijn nieuwe elementen in het kader van de tweede asielaanvraag op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake de vijfde asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de beslissing van de commissaris-generaal omtrent de vijfde asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot de loutere stelling dat het niet horen door de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn. Verzoeker concretiseert niet welke specifieke omstandigheden hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die de beslissing van de commissaris-generaal omtrent de vijfde asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden en zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure.

Verzoekers verwijzing naar het boek van het BCHV getiteld "Trauma, geloofwaardigheid en bewijs in de asielprocedure" (verzoekschrift, stuk 3) doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Ten overvloede herinnert de Raad eraan dat in zijn arrest nummer 55 689 van 8 februari 2011 zeer terecht het volgende werd opgemerkt: *"Ten slotte dient te worden benadrukt dat documenten enkel dienstig zijn ter ondersteuning van geloofwaardige, overtuigende verklaringen. Het louter aanbrengen van documenten is onvoldoende om de hiaten in en de ongeloofwaardigheid van de verklaringen te herstellen, temeer wanneer deze klaarblijkelijk frauduleus voorkomen en verzoekers onwetendheid over zijn eigen leefwereld uiterst tekortschiet. Verzoekers handelwijze komt dan ook voor als misbruik van procedure."*

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.3.2. Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *"Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement."*

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER